wiinud puid uude rehte, kütnud ta sojas ja eitnud magama. Öhel wöörimehel aga põle uni pääle tulnud ja sellepärast jäänud ta ülesse. Olnud ju keskö käes, ku ülebäl oleja, ahju all suurt müra kuulnud. Ätkitselt üidnud üks irmus ääl: Ma tulen wälla, ma tulen wälla! — Mees kuulda tanud natuke aega, wiimaks aga üidnud ta: „Etse tule süs, ku sa tulejaole.

Fälle olnud kolint kuulda ja pia näänud mees, kuda suur must surnukir, ahju alt wällä tüknud ja temä poole weninud. Mees taganenud ees ja kirst perra sõnis kui keset tareni. Süa jäänud mees seisma, tõmmanud kirwe kätte ja lõõnud kirstu õhe oobiga pooles. Kirstu üks pool olnud kulda, teine õbetäis. Mees annud poole peremehele, teise jätnud omale. Sest sandik põle sääl tares änäm irmutajid olnud. —

II.

Ennewanast olnud kord wägä rikas aga ihnus isa. Ku ta tunnud, et ta surema akkab, kogunud ta kük oma raha kokku ja matnud tohasse, nende sõnadega: „Kelle käsi paneb, selle käsi wõtku!" —

Poeg kuulnud ja näänud aga sedä salaja. — Isa surnud ärä ja poeg otsnud nüüd toha mitmel korral läbi, ilma et ta midägi oles leidnud. Wiimati wõtnud ta isa surnukeha, wiinud ta kolde ette ja seganud süs isä käega tohas ümmer. Juba mõne korra tõmmamese pääle puutnud talle raha kott kätte.

III

Kusagil nõõlanud siuka õhe obesa ärä. Obesa omanik lähnud targa juurde. See joosnud targa näsga ja pälla pääga